

மனக் குறைவால் கஹ்வில்லை மகிதலத்தில்
மடமயைொரு மயக்கத்தின் ஆட்சி என்றும்
கனத்தாள்திங் கனெப்தயைகே கருதிச் சொன்னனே
காசினியின் பண்பிதனகை காணப்பாநீ .

வருங்காலச் சித்தனூரை சயெத்த வார்த்தை
வயைகத்தார் அறிதற்காய் இங்கு சொல்வனே
"பெரும்புரைகள் விளகைன்ற நிகழ்காலத்தில்
பிளவூறுத்தும் பலவகையாம் பதேமுண்டு
ஓரூமபெறும் மனிதர்களை ஒன்றா வண்ணம்
ஊடமதைத்த சுவரனயை பதேம் யாவும்
நடிகக்கிடவாய் தபிரதிர காலமீ தடு"

அண்டுபவர் அண்டாது சயெவததே
அநியாய பதேங்கள் பெயரைச் சொல்வனே
துண்டுபட்டுத் தசேங்கள் என்றிருத்தல்
தபியமயைம் இனம் மொழிகள் மதங்களுண்டு
அன்றுதொட்டிங் கின்றவரை இருக்கும்ந்த
அரத்தமிழாப் பிரிவினகைகள் எல்லாம் சாகும் .
ஒன்றுபட்டிவ் வுலகலெல்லாம் ஒற்றையாகும்
ஓரூமொழியில் ஓரசு பிறக்கும்பா.

அரசலெல்லாம் ஒழிந்துலகில் ஓரசு யுண்டாம்
அறங்கஹும் ஓரூமதமே உலகலெல்லாம் ஆகும்
விரசமொடு விகற்பங்கள் வளர்க்கும்மொழி எல்லாம்
வீழ்ந்துவிடும் ஓரூமொழியே இவ்வுலகில் உண்டாம்
சரசமொடு உலகத்து மககளலெல்லாம் தம்மைச்
சமானர்கள் மனித்குலம் என்ற இனமென்பார்
அரசர்கள் ஏழைபணக்காரனென்ற பதேம்
அத்தனையும் ஒழிந்து விடும் எதிர்கால உலகில் .

சநெதமிழும் சாமீ முச் சிங்களமும் சாகும்
சகெமலெல்லாம் ஓரூமொழியே தலை தபிக்கிநிற்கும் .
நந்தமிழர் இனஞ்சாகும் பிற இனமும் சாகும்
நாடலெல்லாம் மனித இனம் ஒன்றுதலை தபிக்கும் .
எந்தமொழி இவ்வுலகில் நிலவாமெனக் கட்டேபில்
எண்ணிக்கைகொண்டமொழி எம்மொழியோ இங்கு
அந்த மொழி தானப்பா அரசாளும் உண்மை

அதுநன்று தானப்பா பிரிவினகைள் ஒழிதல்.

நிகழ்காலச் சநெத்மிழர் இது கடைடும் சீறி
நீ சனூரநை நிகழ்த் தாதே சநெத்மிழே உலகின்
புகழ் மொழியாய் உலகத்தின் பொது மொழியும் ஆகும்
புதுமதைனை காண்பீர்கள் என்றுபுகன்றிடுவார்.
இகழ்ந்திடுவார் எதிர்காலச் சித்தனூரநை தன்னை
இம்மியளவணும் மானமில்லாமபர்க்கன்
நிகழ்காலத் திருந்திருந்தால் செய்வதறிந்திடுவோம்.
நடுஞ்சுபிளந் தறிந்திருப்போம் என்றிகழ்த்திடுவார்.

பிறப்பாலே யானூயர்வு தாழ்வூரகைக்க மாட்டனே
பிறப்பாலே என மொழியே சிறந்ததனைச் சொல்லனே.
பிறப்பென்றன் வசமாமளே? பிரமத்தின் வசமாம்.
பீரூவில் பிறந்திருந்தால் பீரூமொழிபீடே
வறெமிகுந்த நிகழ்காலத் தீதுணரமாட்டார்
விழ்முககே பரூங்கலகம் விளக்கின்றார் அன்னார்
அறிவற்றே துன்பங்கள் அனவர்க்கும் விளபைப்பவர்
ஐயய்யயோ இவரமடமனை என்னென்று சொல்வனே.

புதுயுகத்தின் கூரல்போல் எதிர்காலச் சித்தன்
புகன்றமொழிகடைப்பின்னர் யானவனைப் பார்த்து
"எதிர்காலச் சித்தா உன் இனியமொழிகடைட்டனே.
எண்ணங்கள் விரிவடையும் என்னுடன் நீ வந்து
மதிக்கெட்டார் வாழ்கின்றவையகத்தில் புதிய
வாழ்வறேறிச் செல்வாயோ என்றிறைஞ்சி நிற்க
மெதுவாகச் செவ்விதழ்கள் திறந்ததயையும்ங்கே
மென்னிலவாக் குஞ்சிரிப்புப் பிறந்ததயையும் கண்டனே.

காலத்தின் கடல் தாவிநீ இங்கு வந்த
காரணத்தால் ஏதறிவூ எனபதனை கண்டாய்
ஞாலத்தில் நிகழ்காலமயக்கத்திலுள்ளாரே.
ஞானத்தகை காண்பாரளே? காணார் களப்பா
காலத்தையான தாண்டிக் காசினிக் குவந்தால்
கட்டாயம் எனையவர்கள் ஏற்றிமிதித்திடுவார்
ஆலத்ததைத் தந்தன்று சோக்கிரதரைக் கொன்ற
அன்பர்களூன் மனிதச் சோதரர்களன்றாரே?

ஆதலினால் நிகழ்கால மனிதா அங்கு
யான்வரனே நீ பாவாய் என்றான் ஐயன்
காதலினால் கால்களென்னும் கமலம் தோட்டுக்
கண்ணொற்றி விடபெற்றனே திரை நீ நங்கிற்று.
பாதகர்கள் மூழும்டமைபைப் போர்கள் சமீழும்
பாருக்கு நிகழ்காலம் வந்தனே எங்கும்
தீ துகளே நடம்புரியும் நிலமை கண்டு
திடீர்க்கிடனே என்றிவர்கள் உண்மைகாண்டல்?

2. 0.0.00000000000000 000000000000:0000!

1.

சட்டமென்னும் கருங்கல்லால்
சமதைத் திறவை டிதுவாகும்
சட்டம் சரியோ பிழையோ நான்
சாற்றவறியனே அறிவதெலாம்
கஷ்டமிந் தச சிறை வாழ்வு
கருங்கற் சுவரும் பலமாகும்
மற்றதெல்லாம் எற்றுக்கு
மனதேவீணில் அலவைதுமனே?

2.

சிறவை டென்று கறிவிட்டால்
சிறியோர் தாமோ அங்கிருப்போர்?
நிறைந்த அறிவின் அலவை சும்
நீலக் கடலே அனையாரும்
திறந்தே இருளபைப் பிளந்தொளியை
திக்கிற சிதற விட்டோரும்
மறந்தே உறந்த ஆலயமாம்
வணங்கற்குரிய கோவிலிதாம்!

3.

கிரகேக் ஞானி சோக்ரரூம்
கீழைத் தசே மகாத்மாவும்
உரகைக் வொண்ணா நறப் பரூமமை
உத்தமரினன்னும் பலநிறாய்த்
தரகைக் கே உண்மை வழிகாட்ட
தாரணி தோன்றிய நன் மலர்கள்
சிறகைக் கே சுகந்தம் வீசி நின்ற
சிறுமமை உலகம் இதுவன்றோ?

4.

பெரியோர் வாழ்ந்த இச்சிறையில்
பதேநானும் இடம் பெற்றேன்!
அரிதே இந்த அதிர்ஷ்டத்தை
அறிந்த நண்பர் யாவர்க்கும்
விரிவாய் உரைத்து மகிழ்தற்கு
விலங்காய் அமைந்த கொடூர சிறையே!
சரிந்தே உந்தன் சுவரெல்லாம்
சாய்ந்தே ஒழிந்து போகாவோ?

5.

வானின் சிறிய மலர்கள் போல்
வாவும் வண்ணப் பறவகைகளை
கான வடேன் கைப்பற்றி
கட்பிக் கட்டில் இட்டதுபோல்
மானிடப் புள்ளின் சிறகதனை
மழுக வடெட்டிச் சிறவைகைக்கும்
நானிலப் புல்லர் கட்டம் போல்
நாசகாரர் இங்குண்டோ?

6.

பறவை நல்லின் உணவாகும்
பயனகைக் கருதி அடகைக் கின்றார்!
கறவதைப் பசுவதைப் பாலுக்காய்க்
கட்பிவதைத் துக் கறகைக் கின்றார்!
வறிதே மனிதர் கட்டத்தசை
சிறையில் வதைத் துவளர்க்கின்றார்!
சிறையில் வாழ்ந்தனே ஆயினுமிச

சிறுமனை சிரிப்பதைத் தந்திடுமே!

7.

களவா சயெ்தால் சிறையென்று
கனன்றே என்னை இங்கிட்டார்!
களவா களவா என்பதெல்லாம்
கருத்தைச் சலுத்திப் பார்க்கையில்
மூழ்தும் பெரிய விளையாட்டே
மட்டத்தனத்தின் முடிபயோம்!
களவா களவா என்றபதக்
கருத்தை நானும் கழறுவனே!

8.

உள்ளவனிடத்தில் இல்லாதான்
உணவின் உடையின் தவேகைகாய்
மெல்லச் சிறிதே எடுத்துதிட்டால்
மேதினி அதனைக் களவென்னும்!
உள்ளவனிடத்தில் அல்லாமல்
உடமையற்றவன் கையிருந்து
இல்லா மனிதன் எடுப்பதற்கு
எங்ஙன் முடியும் இயல்பு வீரே!

9.

இன்னும் கழறுவன் களேமினோ!
இல்லாமனிதன் உள்ளவனைப்
பன்னிப் பன்னிக் கேட்டாலும்
பயக்கும் பயனோ மிகச் சொற்பம்!
சென்னியில் அடித்துப் பறித்தாலோ
சிவந்தரத்தம் வீணாகும்!
அண்ணல்காந்தி சொல்லிவதைத்
அகிம்சை வழியே களவாகும்!

10.

களவர் களவர் எனக்கறி
கருணையற்றோர் ஏழகளை
மள்ள இங்கே தள்ளுகிறார்
மலோம் செல்வர்பகலினிலே
கொள்ளை அடிப்போர் உலகெங்கும்

குவையாய்ப் பணத்தில் புரள்கின்றார்!
கள்வர் தமக்கே சிறையென்றால்
அவர்க்கே முதலிடம் தருவீ ரே!

11.

களவா பிபிக்கும் சட்டமெல்லாம்
காசினி வதியும் சிலைவர்களே
அழகாய்த் தம்பொருள் காப்பதற்கு
ஆக்கி வதைத் தந்திரமாம்!
வளமார் கிளிகள், பறவையினம்
வனத்தில் வதியும் விலங்குகளில்
களவாச் சட்டம் ஒன்றுண்டோ?
கழறும் கவிதரைசிகரர்களே!

12.

சிறையில் உடலைப் பிணித்தாலும்
சிந்தனை சிறகுதீயவில்லை!
முறையாய் நினவை முழுவதும்
முழங்கித் தீர்க்கத் தருணமிலை!
சிறவையக் கதவநோக்குகிறேன்,
இரும்புக் கம்பிகள் எண்ணுகிறேன்
சிறையே! என்னுளம் கவிதையினால்
சிலிர்த்த வதைதாய் நீ வாழ்க!

13.

இரும்புக் கம்பிகள் பின்னால் நான்
இருந்து குமையும் வளைகளில்
இரும்புக் கம்பிகள் எத்தனையென்
றெண்ணி எண்ணி அலுத்துவிட்டேன்!
திரும்பத் திரும்ப எண்ணிடிலும்
திடமாம் கம்பிகள் புதினெட்டே!
திரும்பத் திரும்ப எண்ணுவதேன்
திடமெனக் கபிக் குறையுமென்றா?

14.

கருங்கற் சுவரைய் பார்க்கின்றேன்
கருமநைந் நிழல் படர்ந்துள்ள
நெருங்கும் சந்துகள், மல்கைகளில்

நடுஞ்சமம் சலுத்தி நோக்குகின்றனே!
கரங்கற் சுவரின் இடையினிலே
காணும் சிறயை! இவ்வலகின்
கரங்கல் லிதயத் துறகின்ற
காரிருள் சின்னம் நீ யதோன்!

நன்றி: சுதந்திரன் ஆகஸ்ட் 5, 1951.

3. 00000000 000000000000!

- அ.ந.கந்தசாமி கவி ந்திரன் என்னும் புனை பெயரில் எழுதிய கவிதை. 'பாரதி' இதழில்
வெளிவந்தது. -

1.

காலயிலே சங்கழுந்து பம்மும்! "நரேம்
கணக்காச்சு! எழுந்துவா! திகம்போ தும்.
வலைசெய வண்டு"மென்ச சொல்லு ம்து!
வலை விழியாள் உடன் வித்தாள்! துடித்தழுந்தாள்!
பாலயுண் வண்டுமென்ப பாலகன் தான்
பதறுமன்றோ? என நினைத்தாள் பாய்மறே பாலன்
காலமெலெ வருபினாள் கமலப் ப்போல்
கண் விரித்துக் காலயுத்தைத் தழுந்தான் பாலன்!

2.

முகத்தமெலெ முத்தமிட்டாள்! ராசா வென்றாள்!
முத்தம் பின் முத்தமிட்டு முறுவலித்தாள்!
அகத்தினிலே அணகைடந்த அன்பின் வள்ளம்
அமுதமாய் மார்பிடயை சூரகக்வந்தை
அகம் குளிரப் பசிதீ ர உடல்வளர

அருந்தட்டும் கழந்தயைன அணதத்துக் கொள்வாள்!
முகம் மலர வாய் குவித்துச் சிரத்தயையோடும்
மழித்தவண்ணம் பாலகந்தான பருகுகின்றான்!

3.

அன்னையுளம் அழகிய பிங்கனவாபல
அரும்பிவரும்! சின்னவந்தப் பாலகந்தான
மன்னவன்போல் மல்லாரந்தபுயத்தனாகி
மணஞ்சயத்து மக்கள் பலபெற்று வணேட்டும்
பொன்னோடும் பிணனோடும் சிறக்க வாழ்வான்!
பொறாமபையே உறவினரவை விழங்கும் உண்மை!
என்னென்ன நினவைவெல்லாம் எனமனத்தே!
எனநினந்தது தன்னுள்தான வெட்கிக்கொள்வாள்!

4.

பால்குடித்துமுடிய அந்தக் கழந்தை இன்பப்
பசுமுகத்தில் பால்வடியக் கலகலின்று
மால்தீர உளத்துன்பமாசு ஓட
மனங்குளிர்ச்சி சிரித்துத்தன்கையை ஆட்டி
காலயைத்தை திருள்தீரும் காட்சிநல்கும்!
காரிகை மனத்தின்பம் சீறிப் பொங்கும்!
நாலநைத்து மூத்தமந்தவெறியிற்கொட்டி,
நங்கதைன் வலேகைக் கிளம்புகின்றான்!

5.

பானயிலவே தண்ணீரில இட்டிருந்த
பழயதனை எடுத்துதே உண்டுமிஞ்ச
மானநைகர் கண்ணாள் தன்மணவாளர்க்கு
மற்றதனை வதைத்துவிட்டு விரைந்து சின்று
கானகத்து மங்கிலிலவே வயேந்த கட்டை
கழுத்தினிலவே பின்புறமாய்த் தொங்கவிட்டு
தானழைந்து விரைவாள் தன்வலேகைகாடும்!
தன் கண்ணின் ஓரத்ததைத்துடதைத்துக்கொள்வாள்!

4.. 000000000000 0000!

- அறிஞர் அ.ந.கந்தசாமி 'கவீ ந்திரன்' என்னும் புனைபெயரிலெழுதி 'பாரதி' இதழில் வளிவந்த இன்னும்பொரு கவிதையிது. -

1.

முன்னறேறச் சனேனை ஒன்று மபு வுலகும் வாழ்ந்திட
மபுடத்தனம் யாவும் நிர் மபுலமாகி வீழ்ந்திட
முன்னறேசுச் சலெல்லுகின்ற முகபுர்த்தம் இஃது ததோழர்காள்
முபியரசும் முதலரசும் முபிந்து பொடியாகுது!
பின்னறேற பரேலெல்லாம் விழி பிதுங்குகின்றனர்
பீடகைட்கு முபிவ வந்ததேயென்று கவல்குனர்!
இன்னாளை போலொருநாள் இன்று வரையில்லையே
இத்தருணம் எழுந்திடுக, எங்கள் சனேனை சரேந்திட!

2.

எங்கள் சனேனை அச்சமென்புதென்றுமறியாதது.
எட்டுத்திக்கும் அதன் ஒலியே முட்பி முழங்குகின்றது!
மங்கி நிற்கும் பாசிசத்தமணணிதத்தே புததைத்துப் பின்
மரணகீதம் பாடும் வரையெய்வதற்கு இல்லையே!
எங்கும் அபிமசைசுரண்டல் என்னும் பிசாசுதீயந்து மாயந்து
இவ்வுலகமக்களெல்லாம் ஒரு சமானமாகினால்
துங்கமான எம்படையின் வறெறி அதுவாகுமே!
துகளிலாதபுது உலகம் தனென்றல்வணெட்டும் என்பமே!

3.

ஒளிமிகுந்த அப்புதிய லலோகத் தன்மகைகடேபீரே!
ஒரு வறுமலை ஒலமில்லை ஒரு கவளம் உணவிற்காய்
விழுவதில்லை அங்கு மாதர் விபசாரக் குழியுளே!
விளையுநாட்டுத் திறமலை ஒன்றும் வீணாய்ப்போவதில்லையே!
அழகு கலை என்புதெல்லாம் ஒரு கபுட்டம் சலெவரின்
ஆடம்பர அலங்காரம் அல்ல அங்கு சமோம்பலின்
விளவைதன்று மக்களது உயர்ந்த சலெவம் கலை என
விளங்குமக்கள் வாழுகின்ற புதியலலோகம் வாழ்கவே!

4.

அடிமையைது அழுகையைபோட ஆண்டயைது அதட்டலும்
அங்கழைந்துமறநைத்துவவே! வியர்வவைளெளம் பாய்ச்சித்தன்
உடலதனை எருவதாக்கி விளவைசயெத்து பின்னரும்
உணவிலாது மடிந்தொழியும் ஊமமைகன் இல்லயைவே!
படியில் நாடும் மிடயைபெதுங்கிச் சூரண்டல் என்பது
பழங்கதையாய் இருக்கும் அந்தப் புனிதலோகம் தோற்றிடும்
கடமை தாங்கி எழுந்து சலெல்லும் சனேதைன்னை வாழ்த்துவோம்!
காளையீர்! நீரும் அந்தச் சனேயைபோட சரேவீர்!

நன்றி: 'பாரதி' சஞ்சிகை.

5.0 000000000000 000000000000!

சாளரத்தின் ஊடாகப் பார்த்திருந்தனே சகமலெல்லாம்
ஆழ உறங்கியது அர்த்த ராத் திரி வளையிலவே,
வானம் நடுக்கமுற, வயைமலெல்லாம் கிடுகிடுக்க,
மனோனத்தை வடெட்டியிடயொன்று மனோதியதே!
'சட' டென்று வானம் பொத்ததுபோல் பெருமாரி
கொட்டத்தொடங்கியது. 'ஹரே' ரென்ற இரசைச்சலுடன்
ஊளையிடு நரியைப் போல் பெருங்காற்றும் உதறியது.
ஆளை விழுத்திவிடும் அத்தகையபயேக்காற்று
சுறா வளியிதுவா உலகினயைமாய்க்கவந்த
ஆறாத பெருஊழிக் காலத்தின் காற்றிதுவா?
சாளரத்துக் கதவிரண்டும் துடிதுடித்து மனோதியது.
ஆழிப்பெரும் புயல்போல் அல்லலோலம் அவ்வளவே
உலகம் சீரழிவிறற(து); அப்போ வானத்தில்
மாயும் உலகினுக்கு ஒளிவிளக்கந் தாங்கிவந்த
காயும் மின்னலொன்று கணநரேம் தோற்றியதே.
கொட்டும்பித்தாளம் இசைய நடம் சயெயும்
மட்டற்ற பெரேழ்கு வான்வனிதை போல் மின்னல்

தோன்றி மறந்த ததுவதே; சிந்தனையின் தரங்கங்கள்
ஊன்றியழைந் தன இவ் வொளிமின்னல் சயெல் என்னே?
வாழ்வோ கணநரேம்; கணநரேம் தானுமுண்டோ?
சாவும் பிறப்புமக் கணநரேத் தடங்குமன்றோ?
ஐனனப் படுக்கையில் ஏழைமின்னல் தன்னுடைய
மரணத்தகைக் கண்டு துடிதுடித்து மடிகின்ற
சதேதி புதினமன்று; அச் சதேதியிலே நான் காணும்
சோதி கொளுத்திச் சோபித்ததைச் சயெத்துவிட்டு
ஓடி மறக்கிறது; வாழும் சிறு கணத்தில்
தடே ஓர் சவேசை சகைத்திறகுச் சயெத்துவதே!
சவேசைதன் மபிச்சு; அச்சவேசையிழந்தவாடன்
ஆவிபிரிந்து அகல்வானில் கலந்ததுவதே!
என்னே இம் மின்னல்(து) எழிலே வனென்றிருந்தனே.
மண்ணின் மக்களாக்கு மின்னல் ஒரு சதேதி சொல்லும்.
வாழும் சிறு கணத்தில் வயை மலொம் ஒளிதரவதே
நாளும் முயற்சி சயெயும் நல்லசயெல் அதுவாகும்.
இந்த வாறாகச் சிந்தனையில் ஆழ்ந்துவிட்டனே.
புந்தி நடுங்கப் புரண்டதோர் பரேடி; நான்
இந்த உலகின்ற கு வந்தததைத் தனே; என்னுடைய
சிந்தனையால் இச்சகம்தான் சிறிதுபயன் கண்டிடுமோ? -

அறிஞர் அ.ந.கந்தசாமியின் ஆரம்பகாலக் கவிதையிது. ஈழகசேரியில் வளிவந்தது.

6. 0000000000 00000000000000

காலையிருள் வளிறிவந்து புலர்ந்த போது
கடல்வரைப்பில் கதிரவனின் ஜோதி தோன்றிச்
சோலையிருள் கடிந்தவங்கும் விளங்கும் போது
சொர்ணவொளிக் கிரணம்திசைபாய்ந்த போது
சாலவைழிச் சன்மர்க்கச் சன்னியாசி
சகப்பெரியான் புத்தனூரை பணை வாழும்
மலேனாம் காசியபன் ஓடொன்றேதி
மல்லவடி வதைத்துநன்று சன்ற போது

வழியங்கும் விழிநோக்கி இருந்த சலெவ்
வட்டிலிலே உணவுகொண்டு காத் திருந்தார்!
விழிதம்மைப் பக்கலிலே சலெத்தா தன்னோன்
விரவைகச் சிம்மம் போல் நடந்து சனென்றான்!
வழியினிலே ஓர் ஏழை நதைத் தரோகி
வடிவாடலம் குஷ்டத்தால் அழுகித் தொங்கும்
அழிவாடலை தினெனுமந்த ரோகி கண்டு
அன்புமழை பொழிந் திடுதற் கங்குசனென்றான்.

ஏழையவன் என்புடலில் உடனே யதேதோ
ஓர் மூறுக்கு ஏறிவிடக் கண்களென்னும்
பாழினிலே ஓளி பாய்ந்து பதுமமாகப்
பதைபதைத்துப் பார்த்து தன்ன பார்த்த போது
காளையாருள் கண்ணொழுகக் கையிலோடும்
காட்டி ஊன விரந்த தனகைக் கண்டான்! கையில்
பழையிலே கையை விட்டான் அங்கு சரேந்த
போசனத்தைப் பெருக அள்ளி ஓட்டிலிட்டான்!

உணவையிடும் போதுங்கு குஷ்ட நோயால்
உக்கி உணர் விழந்திருந்த விரலில் ஒன்று
பிணக்கமுற்று ஓடும் தன்னில் வீழ்ந்த தப்
பீடதைகைக் கண்டனன், கண்டபோது
கனமுனிவன் சாந்த முகம் மாறாதந்த
கையில் விரலெடுத்த தனகை மெல்ல நீக்கி
மனதினிலே ஓர் சிறிது மாசுமின்றி
வாயினிலே மெல்லமெல்ல அள்ளி உண்டான்.

புல்லுணவை நல்லுணவாய் ஏற்றதனை
புத்தமிர் தமாய் மதித்துப் புசித்தான் ஏழை
நல்லவிர நண்பன் இந் தமுனியிற் கண்டான்!
நானிலத்தில் விஷமாகும் தனிமை என்னும்
கொல்லுகின்ற வியாதியஃது போயொழியும்
கொண்டனவன் பெரிய இன்பம் குவையத்தில்
இல்லை இதுபோலில்லை இல்லை என்று
எண்ணி எண்ணி களிக் கடலில் மழை கிவிட்டான்.

[சுதந்திரன் ஜனவரி 14, 1951.]

7. 00000000 00000000!

வள்ளுவனார் சயெதிட்ட நிறைநிலைப் போற்றி
வாழ்த்துக வந்திட்டனே வன்கவிஞர் மன்றில்
தள்ளுதமிழ்த் தீங்கவிதைத் தனேமுதம் நல்கும்
தவிட்டாத நடராசர் கவியரங்கின் தலைவர்
விள்ளுகவி கட்டோம்; பிறர்கவியும் கட்டோம்
வலைணையிர் வீசுபுகழ் தொல்காவியல் மன்றில்
வள்ளுவனார் புகழ்பாட வாய்த்ததொரு வாய்ப்பு
வாய்ப்பளித்த பண்டிதர்க்கு என்னுளத்தின் வாழ்த்து.

பாட்டாலே உலகத்தகை கவர்ந்திட்ட பரேல்
பறைத்தமிழர் தம்மிடையே வள்ளுவர்போல் யாரே?
பாட்டாளிக் கவிஎனவே அன்னவனைப் போற்றி
பரவிடுவனே அதற்கும் பல ஆதாரம் சொல்வனே
நாட்டினிலே மிகச் சிறந்த நசெவனெனும் கலையை
நற்றொழிலாய்க் கொண்டிட்ட கவியரசர் கோமான்
பாட்டாக வபிவடுத்தான் அநுபவத்தின் கரேவனை
பாரலெல்லாம் போற்றுததைத் தமிழ் வதேம் என்றே.

மதங்களினை அடிப்படையாய்ப் பிறபுலவர் கொள்ள
மன்னுலக வாழ்வமைட்டும் வள்ளுவனார் கொண்டார்
விதவிதமாய் வீடென்றார் மோட்சமென்றார் மற்றோர்
வீரமிகும் வள்ளுவனார் அறம்பொருளோ பின்பம்
-தமாக -ல்வாழ்வில் காணுமிவமைபினறும்
-னிமையுள முப்பால்நில எறியுரதைதிட்டார்
-துநல்ல மாற்றமென -ங்கடுத்துச் சொல்வோம்
-வர்குறளகை கைநதி -வ்வாலகை வலெவோம்.

வறுமையினை ஒழித்திடுதல் வணைட்டுமனும் நடுஞ்சம்
வள்ளுவனார் கொண்பிருந்தார் என்பதையார் -ங்கே
வறும்பொழிஎன் நியம்பிடுதல் கட்டுமிதோ பாரீர்
வநே தரது அரண் சிறப்புச் சொல்லவந்தபோது
1"உறுபசியும் பிணிநோயும் சிறுபகையும் சரோ(து)
உற்றிடுதல் ஒன்றல்ல நா"டனென்று கட்டார்
பரும்பசியை மூதற் குற்ற மனெடதுத்துச் சொன்னார்
பரும்புலவர் வள்ளுவனார் ஏழகைளின் தளோன்.

வள்ளுவனார் வழிவந்த பாரதியார் சொன்னார்
2"வயைத்தை அழித்திடுவனோம் தனிமனிதன் ஒருவன்
உள்ளநிறை வோடூண் ண உணவில்லை என்று
உளம் வருந்து வானாயின" என்பதவர் பாட்டு.
வள்ளுவர் தாமும் பல லாண்டுகட்கு முன்னர்
வழுத்தினார் -தன் பொருளை ஆவசேத்தோடு
3"தள்ளுவதோ வாழ்க்கையினைப் பிச்சடைத்துத் திங்கே?
அவிவிதமலே சாய்காந்த ஆண்டவனும்" என்றார்.

நசைவாசியும் தொழிலாளி நரீமயைள நடுஞ்சன்
செய்திட்ட நிறைநிலில் பெய்திட்ட எண்ணம்
-சைவானே காலத்தை வனெறிங்கு வாழும்!
எல்லகைகைக் கடந்திங்கு உலகலெலாம் சீழும்!
திசையெல்லாம் கட்டெட்டும் திருக்குறளின் கோஷம்!
தீரட்டும் ஓயட்டும் தீயர்வெளி வஷேம்!
-சைநிலை நாமிழந்தோம் நாடகமும் -ழந்தோம்
ஏதிழந்தா லுமிந்தக் குறளென்று போதும்.

கடலழைந்து விம்மியது காவிரியின் நீரில்
கடல்வெள்ளம் கலக்கின்ற புகாரென்னும்பிரில்
கடலுண்ட தயயாநம் கற்கண்டுத் தமிழை
கணக்கில்லாநில்கலெள்ளாம் கடலோடு போச்சு!
கடலுக்குத் தமிழினிமை தெரிந்ததனால் வந்த
காரியமே யாமறியோம்! சநே தமிழர் நாட்டாக்
கடலன்றோ கவியமுதின சுவதைதெரிந்ததென்று
கவிராயர் சொல்க்கட்டும்! சத்தியமும் அதுவோ?

நீ ருண்ட -வபைகோக -ரூப்புதலெல்லாம் எச்சம்
நரூப்பபோடும் கறையான்கள் உண்டவற்றின் சசொச்சம்
பாரிடத்தே பறைத் தமிழின் நல்லெல்லாம் சரேத்துப்
பஷமீ கரமானாலும் குறளென்னும் சசொத்து
ஊரிடத்தே எஞ்சினின்றால் அஃதொன்று பபோதும்
உறற்குறை எங்களுக்கூ -ல்லை -வன் யாதும்
நரேல்லா வள்ளுவனார் குறள் வாழ்க வாழ்க
நிறைநிலின் கருத்திந்த உலகெல்லாம் சபழ்க.

கலகைக்காகக் கலகை என்று கதறும்பவர் உண்டு
கருத்துக்கே மூதன் மைதரும் வள்ளுவனார் கண்டு
கலைநதச் சமுதாய வளர்ச்சிக் கே என்று
கருத்துடையார் உணரட்டும் காசினியில் அன்று
விலையில்லாத திருக்குறளதைத் தந்திட்ட மதேதை
வியனாலகில் காட்டுகின்றார் பாதையதே பாதை.
கலகைஞர்களே எழுந்திடுங்கள் வள்ளுவனார் காட்டும்
கவினுடைய பாதையிலே பனோவை ஓட்டும்.

செந்தமிழர் நாட்டாக் குப்புக்கழ்தருமோர் நலின்
சிறப்புசில எடுத்துரைத்தனே என அறிவில் பட்ட
பறைத் தமிழ் நற் கருத்துக்களைப் பகர்ந்துள்ளனே -ங்கு
பகர்ந்தவற்றில் கொள்வதனைக் கொள்வீர்கள் மற்ற
நொய்ந்திட்ட கருத்துக்களை நனையென்று தள்ளீர்
நுவலரிய புகழ்பெற்றாள் தமிழன்னை பெற்ற
மறைதர்களே மாநிலத்தில் குறள் புகழைப் பாடி
மகிழ்ந்திடவீர் நீ விரிங்கு நீ டபழி வாழி.

-வலைணையீர்த் தொல்காவிய மன்றில் நடபெற்ற தமிழ்மறை விழாக் கவியரங்கில்
அ.ந.கந்தசாமி பாடியவை.-

8. 000000000000 00000000!

